

ÜLESTÕUSMISAJA II PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Ap 5:12-16)

Lugemine apostlite tegude raamatust:

Neil päevil sündis rahva seas apostlite käe läbi palju tunnustähti ja imetegusid. Ja apostlid olid kõik ühel meelel koos Saalomoni sammaskäigus. Keegi ei julgenud küll nendega avalikult ühte hoida, kuid rahvas pidas neist väga lugu. Aga nende hulka, kes uskusid Issandasse, tuli juurde hulgaliselt mehi ja naisi. Kandsid ju inimesed haigeid voodite ja kandraamidega tänavatele selleks, et kui Peetrus mööda läheb, langeks kasvõi tema varigi mõnede peale nende seast. Rahvast tuli Jeruusalemma ka ümberkaudsetest linnadest, ja nad tõid enestega haigeid ja kurjadest vaimudest vaevatuid, kes said kõik terveks.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 118:1.4. 13-14. 22-24 R:1a)

R: Täna Issandat, sest Tema on hea.

Täna Issandat, sest Tema on hea
ning Tema heldus kestab igavesti.

Õelgu need, kes kardavad Issandat:

Tema heldus kestab igavesti.

R:

Mind löödi ja tõugati, et ma kukuksin,
kuid Issand hoidis mind langemast.

Õelgu need, kes kardavad Issandat:

Tema heldus kestab igavesti.

R:

Kivi, mille hoonehitajad ära põlgasid,
on nurgakiviks saanud.

See on päev, mille Issand on teinud,
rõõmustagem ja hõisakem selle üle.

R:

(Teine lugemine Ilm 1:9-11a. 12-13.17-19)

Lugemine püha apostel Johannese ilmutuse raamatust:

Mina, Johannes, teie vend ja kaasosaline ahistuses, samuti teie kuningriigis ja vankumatus usalduses Issanda vastu, olin Jumala Sõna ja Jeesuse tunnistuse pärast saarel, mida hüütakse Patmoseks. Ja Issanda päeval ma olin Vaimust haaratud ja kuulsin oma selja taga vägevast häält, otsekui pasunahäält, mis ütles: “Mida sa näed, see kirjuta raamatusse ja saada seitsmele Aasia kogudusele.” Aga mina pöördusin ümber, et näha, kelle häält see minuga räägib. Ja ma nägin seitset kuldset lambijalga ja lambijalgade keskel kedagi, kes oli Inimese Poja sarnane. Tal oli seljas pikk kuub, mis oli võõtatud kuldvööga, ja kui ma teda nägin, langesin ma nagu surnu tema jalge ette. Aga tema pani oma parema käe minu peale ning ütles: “Ära karda, mina olen esimene ja viimne; mina olen elus, sest vaata, ma olin surnud, aga nüüd ma elan igavesest ajast igavesti. Ja minu käes on surma ja surmavalla võtmed. Kirjuta üles, mida sa oled näinud, mis nüüd on ja mis hakkab sündima pärast seda.”

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 20:29)

Halleluuja. Sina usud mind sellepärast, et sa oled mind näinud.

Õndsad on need, kes ei näe, aga siiski usuvad. Halleluuja

(Evangeelium Jh 20:19-31)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Nädala esimese päeva õhtul, kui jüngrid olid riivistatud ukse taga, hirmust juutide ees, tuli Jeesus ja seisis nende seas ning ütles: “Rahu olgu teiega.” Ja kui ta seda oli öelnud, näitas ta neile oma käsi ja külge. Jüngrid said Issandat nähes väga rõõmsaks. Jeesus aga ütles taas: “Rahu olgu teiega. Nii nagu minu Isa on mind läkitanud, nõnda läikitan ka mina teid.” Ja kui ta seda oli öelnud, hingas ta nende peale ja ütles: “Võtke vastu püha Vaim! Kellele teie patud andeks annate, neile on need andeks antud; kellele te patud kinnitate, neile on need kinnitatud.”

Aga Toomas, üks kaheteistkümnest, keda hüüti Kaksikuks, ei olnud nende hulgas kui Jeesus tuli. Ning jüngrid ütlesid temale: “Me nägime Issandat.” Aga tema ütles neile: “Kui ma ei näe tema kätes naelte jälgi ega pane oma sõrme naelte asemesse ja oma kätt tema külje sisse, siis ma ei usu.”

Kaheksa päeva pärast, kui jüngrid olid taas toas ja Toomas oli ühes nendega, tuli Jeesus, olgugi et uks oli riivis, seisis nende keskel ja ütles: “Rahu olgu teiega!” Seejärel ütles ta Toomasele: “Pane oma sõrm siia ja vaata minu käsi; siruta oma oma käsi siia ja pane see minu külje sisse ning ära ole

uskumatu, vaid usklik!” Toomas vastas ning ütles talle: “Minu Issand ja minu Jumal!” Aga Jeesus ütles talle: “Et sa mind oled näinud, siis usud sa; õndsad on need, kes ei näe, aga siiski usuvad.” Ja Jeesus tegi veel teistsuguseidki tunnustähti oma jüngrite ees, mida ei ole kirjutatud sellesse raamatusse. Aga need siin on kirjutatud, et te usuksite, et Jeesus on Jumala Poeg, ja et teil uskudes oleks elu tema nimes.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, ilmselt pole tänapäeval kellelgi kahtlust, et suitsetamine on kahjulik. Aga kas ikka on? Mina tean ühte juhust, mis kinnitab vastupidist.

Kord kutsuti mind matma üht üheksakümne üheksa aastast meest, mäletan isegi veel tema nime. Ettevalmistuskõnelusel rääkisid tema omaksed, kuidas suitsetamine oli nooruspäevil päästnud ta elu. Nimelt töötas mees kaevanduses. Ühel päeval tuli ta maa alt korraks välja suitsu tegema ja šaht, kus ta äsja oli töötanud, varises samal hetkel tema selja taga sisse. Pärast andis Jumal talle veel sellise elujõu, et isegi tervistkahjustavatest töötingimustest ja harjumustest hoolimata elas ta peaaegu saja-aastaseks.

Erand kinnitab reeglit, nagu öeldakse. Aga samas ei maksa sellele lootma jääda, et see erand just meile tehakse.

Me loeme patutunnistuse...

Jutus

Armsad õed ja vennad, erand on huvitav fenomen. Kujutagem ette: kui Toomas oleks olnud samasugune kui kõik ülejäänud apostlid, poleks tänases evangeeliumis kirjeldatud sündmust kunagi toimunud. Jeesusel poleks olnud põhjust öelda kellelegi: ära ole uskumatu vaid usklik, ja et õndsad on need, kes ei näe, aga siiski usuvad.

Erandid sünnivad sageli üliinimliku pingutuse tõttu, kui keegi üritab võimatut, või läheb oma ellujäämisinstinkti eirates enda teada kindlale hukule avasüli vastu. Sisuliselt oli ju ka Toomase käitumine sügavast meeleheitest ajendatud mäss Jumala vastu. Jeesusega koos rännates oli ta näinud ohtrasti imesid ning häbiväärne surm ristil ei sobinud tema õpetaja seniste tegude ja õpetusega mitte kuidagi kokku, hoolimata sellest, et ta oli oma ristisurma ise ette kuulutanud.

Toomase uskmatusetunnistus, tema sõnad: “Kui ma ei näe tema kätes naelte jälgi ega pane oma sõrme naelte asemesse ja oma kätt tema külje sisse, siis ma ei usu”, kordasid omal moel Jeesuse

sõnu ristil: “Mu Jumal, mu Jumal, miks sa oled mind maha jätnud.” Kui Jeesus on surnud, siis miks hoiad sina, Jumal, mind veel elus – hävita mindki, heida mind pörgupõhja! Kui Jeesuse elu polnud midagi väärt, siis seda vähem on eluõigust minul...

See tundmus on reaalne inimliku kahtluse ja meeleheite sügavik, millega kokkupuutumist ei saa ükski inimene ette ära hoida. Ukraina suuremastaabiline sõda, mis võib paisuda kolmandaks maailmasõjaks, on märgiks, et ka meie elutöö võib osutuda hetkega hävitatuks. Meile jääb siis ainult usk, et igavene elu on olemas ja et kõigil meie kadunud saavutustel on igaviku jaoks ikkagi mingi mõte.

Armsad õed ja vennad, kallaletungiva riigi sõdurid lähevad lahingusse ainult lootuses, et kuulid, pommid ja mürsud neid ei taba ning miinid ei satu jala alla. Oma kodumaa kaitsjad teavad sõtta minnes sellele lisaks, et nende surm ei ole asjatu, et nad kaitsevad oma rahva õigust olemas olla, oma rahva tulevikku, ning et võimalus ellu jääda on neilgi.

Kuid ründajatel ja kaitsjatel on siiski suur vahe. Südametunnistus ei ole ju midagi muud kui oma tegude tagajärgede juba ette äraaimamine, mõistuslik tulevikuperspektiiv, mis hoiab silmade ees looduseadust, et tegudel on kindlasti tagajärjed – halbadel tegudel enamasti halvad, headel tegudel head. Küsimus on ainult selles, millal need tagajärjed tegijani jõuavad. Selles plaanis eranditele loota oleks ülimalt rumal. Aamen.